

сребърни чаши любимото питие на кръстоносците — хипокрасъ, направено отъ вино, медъ и източни подправки. За разхлаждане поднасяха сиропи отъ зарзали и череши.

Изведнѣжъ, срѣдъ общото веселие, на маршалъ Вилхардуенъ хрумна нѣщо, той се наведе и пошѣпна нѣколко думи на високия гостъ, който кимна съ бързо и живо утвърдително възклицание. Следъ това отиде при Анри, който седѣше насреща, и сѣщо му каза тихо нѣщо. Зашѣпнаха, зашумѣха всички присѣтствуващи, нѣкои високо изказаха одобрението си, заплѣскаха съ рѣце, скочиха къмъ императора, почнаха да го молятъ и увещаватъ.

Най-много настояваше маршалъ Вилхардуенъ. Смаянъ отъ предложението му, Анри се опита да възрази за последенъ пѣтъ:

— Но тя е съвсемъ малка, драги ми Жофруа, какво говорите... Изабелъ е още дете!

— Така се струва на бащиното ви сърдце, съръ, ала принцесата отдавна вече привлича очитѣ на младитѣ кавалери... Само вие не сте забелязалъ това!

— Момѣкътъ е приличенъ и добродушенъ. Съ този бракъ ние ще закрепимъ съ сигурни връзки единъ мощенъ съюзникъ... Така рѣцетѣ ни ще бѣдатъ развързани къмъ Ласкарисъ и Биандрате... — добави Ансо дьо Кайо.

Императорътъ помълча малко. Хвърли още веднѣжъ замисленъ взоръ къмъ деспота, който не бѣ нито старъ, нито грозенъ, но не можеше да се нарече и красавецъ. Въздъхна едва забележимо. И реши да пожертвува младостта на дъщеря си.

Деспотътъ стана, пѣргаво отиде при Анри, отново прегъна колѣно предъ него.

— Съръ, — каза той — узнахъ, че вие имате дъщеря, за която моля, ако обичате, да ми я дадете за съпруга. Азъ съмъ твърде богатъ съ земи и съкровища отъ сребро и злато. А въ моята страна ме смѣтатъ за доста знатенъ човѣкъ. Затова ви моля да ми я дадете.

Отново настояха баронитѣ предъ императора.

— По този начинъ той ще ви служи по-на драго сърдце и по-искрено — му пошѣпна Пиеръ дьо Дюе.